

Koning op de vlucht

DE KRONIEKEN VAN DE KROON

Koning op de vlucht

Jennifer A.
Nielsen

Vertaald door Maria Postema

LANNOO

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Omslagbeeld samengesteld uit verschillende beelden:

© Brooke Shaden / Trevillion Images; © www.shutterstock.com

Omslagontwerp Studio Lannoo

Oorspronkelijke titel *The Runaway King*

Oorspronkelijke uitgever Scholastic Press, een imprint van Scholastic Inc.

© Jennifer A. Nielsen & Scholastic Press, 2013

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2014

© Vertaling Maria Postema, 2014

ISBN 978 94 014 1838 6

D/2014/45/527

NUR 283/284

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor papa, die me door het voorbeeld van zijn eigen leven leerde dat ik altijd naar het allerhoogste moest streven, en die zeker wist dat ik er zou komen.

EÉN

IK WAS VROEG VOOR MIJN EIGEN MOORD.

Mijn familie werd vanavond begraven en ik had al in de kapel moeten zijn. Maar ik walgde gewoon van het idee dat ik daar naast al die arrogante ijdeluiten zou moeten zitten rouwen. Voor ieder ander zou dit een privéaangelegenheid zijn geweest.

Ik was nu een maand koning van Carthya, een rol waar ik me nooit op had kunnen voorbereiden en waarvoor de meeste Carthyanen me totaal ongeschikt achtten. En het zou erg ongeloofwaardig overkomen als ik hen op andere gedachten probeerde te brengen. In die eerste weken van mijn bewind had ik niet bepaald mijn best gedaan om het volk voor me te winnen. Ik had veel belangrijkere zaken aan mijn hoofd: ik moest mijn regenten overhalen om te helpen een oorlog voor te bereiden waarvan ik zeker wist dat hij ging komen.

De grootste dreiging kwam uit het westen, uit Avenia. De leider van dat buurland, koning Vargan, was onverwachts naar de begrafenis gekomen. Zijn mededeling dat hij mijn familieleden alleen maar de laatste eer wilde bewijzen, klonk misschien oprecht, maar ik trapte er mooi niet in: als hij geen toetje kreeg, zou hij daar meer verdriet om hebben dan om het feit dat mijn ouders en broer dood waren. Nee, Vargan was hier om te kijken wat mijn zwakke plekken en sterke punten waren. Hij was hier om me op de proef te stellen.

Voordat ik de confrontatie met Vargan aanging, op welke manier dan ook, wilde ik eerst even rustig nadenken en mijn gedachten op een rijtje zetten. Daarom was ik niet naar de begrafenis gegaan: ik had gezegd dat ze maar zonder mij moesten beginnen en was zelf naar de paleistuin gevlucht.

Dit was mijn lievelingsplek geworden om naartoe te gaan als ik even aan iedereen wilde ontsnappen, wat de laatste tijd nogal vaak het geval was. De kleurige lentebloemen werden omringd door hoge, dichte heggen en omzoomd door allerlei verschillende planten. De majestieuzelijke bomen schermde de tuin bijna het hele jaar door van boven af en het gras was zo zacht dat blote voeten haast verplicht waren. Midden in de tuin stond een marmeren fontein met een standbeeld erop van koning Artolius I, een grootvader van generaties terug, die Carthya onafhankelijk had gemaakt. Ik, Jaron Artolius Eckbert III, was deels naar hem vernoemd.

Achteraf bezien was deze tuin de ideale plek om in alle rust een moordaanslag te plegen.

Gewoon gaan zitten en nietsdoen was vanavond onmogelijk. Ik was zo overmand door tegenstrijdige gevoelens over de begrafenis en over Vargan die op het laatste moment was komen opdagen, dat mijn lichaam helemaal gespannen was en mijn hoofd overliep. Ik moest klimmen, mijn energie kwijt.

Ik klauterde met gemak naar de eerste verdieping van het kasteel; de ruw gehouwen stenen dienden als houvast voor mijn vingers en voeten. De eerste richel die ik tegenkwam, was breed en overwoekerd door klimop, maar dat vond ik wel fijn. Ik kon weggkruipen tussen het dichte gebladerte en over de tuin uitkijken met het idee dat ik onderdeel van het geheel was, en niet zomaar een toeschouwer.

Al na een minuut ging de deur van de tuinman open. Dat was vreemd. De beheerders waren al lang klaar met werken en verder

was de tuin voor iedereen verboden terrein, tenzij hij of zij door mij persoonlijk was uitgenodigd. Ik kroop naar voren en zag een in het zwart gehulde figuur behoedzaam over het gras sluipen. Dit was geen bediende, want die zou zijn komst keurig hebben aangekondigd, als hij al naar binnen had gedurfd. De gedaante keek even om zich heen, trok een lang mes en verstopte zich toen in de struiken recht onder me.

Ik schudde mijn hoofd, eerder geamuseerd dan boos. Iedereen zou verwachten dat ik me hier vanavond zou terugtrekken om na te denken, maar pas na de begrafenis.

De moordenaar dacht dat hij me kon verrassen. Maar nu was ik juist degene die in het voordeel was.

Stilletjes haakte ik mijn mantel los, zodat ik daar geen last van zou hebben. Toen trok ik mijn eigen mes en hield het stevig in mijn linkerhand, terwijl ik naar de rand van de richel schoof en me recht op de rug van de man liet vallen.

Hij bewoog toen ik sprong, dus ik raakte alleen zijn schouder terwijl we allebei een andere kant op vielen. Ik stond als eerste weer op en haalde met mijn mes uit naar zijn been, maar het werd lang niet zo'n diepe jaap als ik had gehoopt. Hij schopte me omver, zette zijn knie op mijn onderarm en wurmde het mes uit mijn hand, waarna hij het ver van ons af smeed.

Met een brute kaakslag sloeg de man mijn hoofd tegen de grond. Ik krabbelde een beetje traag overeind, maar toen hij wilde uithalen, gaf ik hem een zo hard mogelijke schop. Hij struikelde naar achteren, botste tegen een hoge vaas en viel op de grond, waar hij roerloos bleef liggen.

Ik rolde met mijn gezicht naar de kasteelmuur en masseerde mijn kaak. Het feit dat ik mijn hand tegen mijn gezicht hield heeft waarschijnlijk mijn leven gered. Want vanuit het niets verscheen er opeens een tweede belager, met een touw in zijn hand dat hij om

mijn nek sloeg. Hij trok het heel strak aan om mijn adem af te knijpen, maar doordat mijn hand ook in het touw zat, kreeg ik nog een beetje lucht.

Ik beukte mijn elleboog naar achteren en raakte de borst van deze nieuwe moordenaar. Hij kreunde, maar pas na drie klappen deed hij een stap achteruit en liet hij het touw een beetje vieren. Toen hij van houding veranderde, draaide ik me om en hief mijn arm om uit te halen.

Toen verstijfde ik. Op het moment dat ik de indringer in de ogen keek, stond de tijd stil.

Het was Roden. Ooit mijn vriend. Toen mijn vijand. En nu mijn moordenaar.